

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

Titulus XLV. De Reliquiis & Veneratione Sanctorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

quam autem Laicus) atque negligens puniatur. 2. Ne profana suppellectilia reponantur in Ecclesiis (extra casum necessitatis) & ut Oratoria, vasa, corporalia, purificatoria, & reliqua Ecclesiarum, uti & Ministrorum vestimenta, munda & nitida sint. Quod quidam Parochi sibi notent, qui subinde nec edituos suos ad debitam curam adstringunt, nec ipsi munditiam cordi habent. Quare sit, ut paramenta sordida aspicientibus nauseam, sacrificantibus autem Purificatoria & Corporalia sordida creent horrorem. Porro Evcharistia asservari potest & debet in solis Ecclesiis Parochialibus, Cathedralibus, & Regularibus, quia precipue asservatur in usum infirmorum, & quidem in mundo tabernaculo (in quo nihil aliud, neque Chrisma, aut olea sacra, reponatur) ac in pixide deaurata cum lumine perpetuo. Ne autem consecratas species Evcharisticas contingat corrumpi, saepius & ferè singulis septimanis antiquæ sumi, & novæ consecrari debent.

TITULUS XLV.

De Reliquiis, & Veneratione Sanctorum.

SUMMARIUM.

1. Quid sint Reliquiae. Quid & quotuplex cultus. Quinam dicantur Sancti. Quinam Beati.
2. Quid de Sanctis, eorumque Reliquiis sit hic statutum.

Sciendum, per Reliquias intelligi corpora Sanctorum, vel eorum partes, uti ossa, carnes, capillos, dentes, cineres, item vestes, rosaria, aut alia eorum usu vel tactu sacrata, pariter instrumenta Martyrii, puta cruces, funes &c. quin & sepulchra &c. Idem est de armis Passionis Christi, vestibus &c. Christi & B. Virginis. Veneratio seu Cultus Sanctorum alius est publicus, qui fit nomine Ecclesiarum, tanquam institutus ab ea, sive dein in loco publico & coram aliis fiat, sive occultè. Alius verò privatus, qui non exhibetur nomine Ecclesiarum, & tanquam ab ea institutus, sed ex privata devotione colentis, v. g. per preces, jejunia, mortificationis opera, sive in occulto, sive aliis videntibus exhibeatur. Quisquis autem cultus deferretur Sanctis, non Latria, qui soli Deo competit, sed Dulia tantum est, tanquam amicis Dei & intercessoribus exhibitus. Sancti rursus sunt in duplici classe, alii, qui quidem cum opinione vel fama sanctitatis, vel etiam miraculorum, decesserunt ex hac vita, canonizati tamen vel beatificati, seu in numerum Sanctorum vel Beatorum ab Ecclesia ritè relati non sunt. Alii verò ab Ecclesia ritè canonizati vel beatificati, & sic publicæ venerationi expositi. Canonizare, & beatificare spectat ad solum Pontificem. Inter Canonizatos & Beatificatos hoc est discrimen: quod illos omnibus per universam Ecclesiam quocunque cultu duliæ publico colere liceat, istos verò non nisi quibusdam, in certo loco, & illis modis, quos & quibus Pontifex specialiter permittit: hinc, nisi Pontifex specialiter concesserit, Beatificatos publicè colere non licet in locis & personis aliis, quam ubi &

quibus permittum est, nec alio modo, uti in Ecclesiis appensas, per erectionem altaris, recitationem Breviarii, per celebrationem Missæ aut Festi, per appositionem Nominum in Calendario, per expositionem Reliquiarum per invocationem in publicis precibus, & similia indulgantur in specie. Sic enim declaravit S. Congregatio approbante Clemente 27. Sept. 1650. Si tamen indultum fuerit, de Beato aliquo celebretur Missa, licet in illius imaginem super altare exponere, uti & Reliquias, prout declaravit eadem Congregatio.

Dico. In hoc Titulo prohibetur 1. Quisquis pro Sancto colatur non-canonizatus absque auctoritate Ecclesiarum Romanæ, & cultu publico: privatus enim non censetur prohibitus. 2. Ne Reliquiæ antiquæ ostententur extra captam, vel exponantur venales. 3. Non noviter inventæ exponantur publicè nisi prius approbatæ à Romano Pontifice, tamen una cum Reliquiis inveniantur scripta aut instrumentum publicum, vel aliunde constet, eas esse alicujus Sancti antiquitus probati, sufficit auctoritas Episcoporum. Habere hæc c. 1. §. 2. b. t. Consonat Trident. c. 1. Decreto de invocatione, veneratione, reliquiis Sanctorum, & sacris imaginibus, quod utiliter legitur, & populo explicabitur: uti & ea, quæ in meo Cursu Theologiae Polemicæ p. 2. tractat. part. 2. art. 2. De ritu canonizandi Sanctos & solatur P. Schmalzgrueber b. t. §. 1.

TITULUS XLVI.

De Observatione Jejuniorum.

SUMMARIUM.

1. 2. 3. Quid & quotuplex sit Jejunium: quid abstinentia: quid collatiuncula: quid laxitas.
4. Quinam teneantur certis diebus abstinere a carnibus, & quinam jejungere, h. e. unam tantum refectionem adhibere in die.
5. Quinam excusentur à jejunio.
6. In diebus jejunii qualis liceat collatiuncula respertina.

Sciendum 1. Jejunium in genere esse abstinentiam à cibis, seu parsimoniam videlicet in quantitate & qualitate. Est duplex, Naturale & Ecclesiasticum. Naturale consistit in abstinentia ab omni cibo & potu per modum cibi aut potus sumpto: cujusmodi præcipitur ante assumptionem Evcharistiæ vel celebrationem Missæ à media nocte ejusdem diei, & examinatur à Castis in tractatu de Evcharistia. Ecclesiasticum, quod ab Ecclesia præscribitur secundum certam formam. Si Ecclesia præcipiat abstinere tantum à certo ciborum genere, nempe à carnibus, uti die Veneris, & ex consuetudine die Sabbathi, per totum annum, excepto die Natalis Domini in hujusmodi diem cadente, vocatur Abstinentia. Si præter carnes veteret simul alteram refectionem in die, jubeatque una refectio, integræ & plenæ, in cibis elurialibus esse contentos, appellatur strictè Jejunium seu dies jejunii. Tales dies sunt omnes per Quadragesimam.